

Karácsony – Jézus Krisztus születése

Ajánlott zsolnárok: 2, 85, 96, 100, 105, 113, 176, úrvacsorai énekként: 407, 413.

401 szöveg: Pécseli Király I., *Csurgai graduál*, 1630 körül
dallam: Debrecen, 1774

1. Krisz-tus U-runk-nak ál-dott szü-le-té-sén,
An-gya-li ver-set mondjunk szent ün-ne-pén,
Mely Bet-le-hem-nek me-ze-jé-ben ré-gen
Zen-gett ek-kép-pen:

2. A magasságban dicsőség Istennek,
Békesség légyen földön embereknek,
És jóakarát mindenféle népnek / És nemzetségnek!
3. A nemes Betlehemnek városába'
Gyermek született szűztől e világra,
Örömet hozott Ádám árváira, / Maradékira.
4. Eljött már, akit a szent atyák vártak,
A szent királyok akit óhajtottak,
Kiráól jövendőt próféták mondtak, / Nyilván szólottak.
5. Ez az Úr Jézus, igaz Messiásunk,
Átala vagyon bűnünkből váltságunk,
A mennyországban örökös lakásunk, / Boldogulásunk.
6. Hála legyen mennybéli szent Atyánknak,
Hála legyen született Jézusunknak,
És Szentléleknek, mi vigasztalónknak, / Bölcs oktatónknak!

7. Ó, örök Isten, dicső Szentháromság,
Szálljon mireánk mennyei vigasság,
Távozzék tőlünk minden szomorúság, / Légyen vidámság!

szöveg: *A solis ortus cardine* latin himnusz (C. Sedulius, 5. sz.)
gregorián dallam (Ó, népeknek Megváltója)

402

Énekelhető a 406. dicséret (Az Istennek szent anyala) dallamára is.

1. Tel-jes e szé-les vi-lág-ban,
Min-den föld-nek ha-tá-rá-ban,
Ör-ven-dez-zünk a Krisz-tus-ban,
Szűz-től szü-le-tett Ki-rály-ban.

2. E világnak teremtője / Testünk magára felvette,
Testet testtel hogy mentene, / Teremtőményét el ne vesse.
3. A tiszta szűznek méhébe / Beszállt Istennek kegyelme,
Férfitől nem illették, / Szüzessége megtartaték.
4. A szűz leány fiat szüle, / Mint Gábiel jövendőle,
Kit még anyjának méhébe' / János fölismert, s örüle.
5. A gyermek szénán fekszik, / Jászoltól nem iszonyodik,
Kicsiny tejjel neveltetik, / Ki mindenben uralkodik.
6. Mennyben mindenek örülnek, / Angyalok vígan zengenek,
Pásztorok, örvendeztetek / Ma születésén Istennek.
7. Dicsőség légyen Atyának, / És ő egyszülött Fiának,
A vigasztaló Léleknek, / Úgy légyen, mondják mindenek.

403 szöveg: Debrecen, 1560
dallam: Debrecen, 1774

1. Jer, mind-nyá - jan ö - rül - jünk,
 És szí - vünk - ben vi - gad - junk,
 Mert szü - le - tett Úr Jé - zus ne - künk.

2. Kit az Atya Úr Isten, Könyörülvén emberen,
Elbocsáta teljes időben.
3. Elhagyá gazdagságát, Véghetetlen országát,
Hogy érettünk adja önmagát.
4. Ő életnek adója, Szívek vigasztalója,
Lelkünk megvilágosítója.
5. Azért jöve, hogy éljünk, Isten kedvébe essünk,
Érdeméből kegyelmet nyerjünk.
6. Nagy szeretet mindenhez, Hogy Isten emberekhez
Jöve, fertelmes bűnösökhöz.
7. Akik benne nem bíznak, Sőt bízni sem akarnak,
Örök halállal mind meghalnak.
8. Mi azért e felségben, Emberré lett Istenben:
Higgyünk mi egy reménységünkben.

404 szöveg: Debrecen, 1560
az előző dallamra

1. Kezdetben volt az Ige, A Krisztus ő Felsege,
Szent Atyjának egyetlenegye.
2. Leszálla mennyországából, Atyja akaratjából,
Istenségnek szent tanácsából.
3. E világra adaték, És minékünk születék,
Emberi nem hogy megváltatnék.

4. Mint Ádámban kesergünk: A Krisztusban vigadunk,
Mert ő nekünk minden örömünk.
5. Mert Ádámban meghaltunk, De lőn Krisztus mi Urunk,
Ki által ismét feltámadunk.
6. Örvendjünk és vigadjunk, Istennek hálát adjunk,
Hogy halálból életre jutunk.

szöveg és dallam: M. Luther, 1535, 1539
fordítás: Vizi I.

405

1. A menny-ből jöt - tem hoz - zá - tok,
 Ma nek - tek bol - dog hírt mon - dok.
 Oly nagy ö - rö - met hir - de - tek,
 Hogy mél - tán uj - jong szí - ve - tek.

2. E mai nap egy kisgyermek / Tinéktek szűztől született.
A gyermek édes, kedves, szép, / Öröm sugárik róla szét.
3. Úr Jézus Krisztus, Isten ő, / Nagy inségekből megmentő,
Ki megvált, megtart, üdvözít, / A bűn szennytől megtisztít.
4. Lehozta boldogságokat, / Mely Atyjánál már készen volt,
Hogy országába lépjete, / Örökké véle éljete.
5. Bizonyágként ez lesz a jel: / Egy jászol mélyén ott pihen,
Bepólyálva találjátok, / Ki mennyet-földet alkotott.
6. Mi is együtt örvendezve / A pásztorokkal menjünk be,
Hogy meglássuk ajándékát, / Az Isten drága, szent Fiát.
7. A mennyei magas égben / Dicsőség légyen Istennek,
Ki szent Fiát küldé értünk, / Hogy Megváltónk legyen nekünk.

1. Az Is - ten - nek szent an - gya - la
Meny-nyek-ből hogy a - lá - szál - la,
És a pász - to - rok - hoz ju - ta,
Né - ki - ek ek - kép - pen szó - la:

2. Mennyből jövök most hozzátok, / És íme, nagy jó hírt mondok,
Nagy örömet majd hirdetek, / Melyen örvend ti szívetek.
3. E mai nap egy kis gyermek / Szűztől született tinétek,
A gyermek szép és oly ékes, / Vigasságra kellemetes.
4. Már lehozta az életet, / Mely Istennél volt készített,
Hogy ti is véle éljete, / Boldogságban örvendjete.
5. Ez lesz néktek a jegy róla: / Ímé, fekszik a jászolban,
Ott megtaláljátok őtet, / Kitől menny, föld teremtetett.
6. Ez Úr Krisztus mi Istenünk, / Nyavalyáinkból kimentőnk,
Ő léssen az Üdvözítő, / Minden bűnünkből kivévó.
7. Nyílj meg, szívem, lásd meg jobban, / Ki fekszik itt e jászolban?
Ez a gyermek bizonyára / Az Úr Jézus, Isten Fia.
8. Jertek hát, mi is örvendjünk, / A pásztorokkal bémenjünk,
Lássuk, mit adott az Isten / Hozzánk való szerelmében.
9. Mindeneknek teremtője, / Miért vagy ily szegénységben?
Hogy fekszel az aszú szénán, / Szamár s ökrök közt aludván?

10. Nincs-é senki e világon, / Ki tégedet befogadjon?
Nincsen-é meleg helyecskéd, / Sem gyengén rengő bölcsőcskéd?
11. Néked bársonyod s tafotád, / Aszú széna lágy párnácskád;
Noha nagy dicső király vagy, / Mostan ímé, mily szegény vagy!
12. Ó, én szerelmes Jézusom, / Édes megváltó Krisztusom!
Jövel, csinálj csendes ágyat, / Szívemben magadnak házat!
13. Ó, kedves vendég, nálam szállj, / Bűnőmtől ne iszonyodjál,
Jöjj be hozzám, te szolgálhatsz, / Szegény megtérő juhodhoz!
14. Én lelkenek rejtekébe, / Zárkózz emlékezetébe,
Hogy el ne felejthesselek, / Sőt, örökké dicsérjelek!
15. A mennyei magas égben / Istennek dicsőség légyen,
Ki szent Fiát küldé értünk, / Hogy Megváltónk lenne nekünk.

» Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: „Íme, a szűz fogan méhében, és fiút szül, és Immánuélnek nevezik majd” – ami azt jelenti: Velünk az Isten. (Mt 1,22–23)

Énekelhető a 32. zsoltár (Ó, mely boldog az oly ember életében) dallamára is.

1. Hogy el - jött az i - dők-nek tel - jes - sé - ge,
Bé - tölt már min - den szen - tek re - mény - sé - ge;
Kit rég - től fog - va min - den szent vá - ra:
A Fi - ú tes - tet öl - tött ma - gá - ra.
Nyil - ván lett hoz - zánk Is - ten jó szán - dé - ka:
Ím, em - be - rek közt van az ő haj - lé - ka;
E vi - lág ép - pen már - már meg - a - vult,
De Jé - zus el - jöt - té - vel meg - ú - jult.

2. Uraknak Ura értem lett szolgává, / Tévé én dolgom a maga dolgá - vá. / Ami a testnek nem volt lehető, / Elvégzi Jézus, mindent tehet ő. / Ó, mint szerette Isten e világot! / Számára nevelt egy szép szál virágot. / Ma fakadt fel az élet kútfeje, / És megvirágozott Áron vesz - szeje.
3. Ezáltal a kegyelmi frigy felépült, / Hogy halál árnyékában amely nép ült, / Láthasson szép nagy világosságot, / A bűnös is nyerhessen váltságot. / Eljött, hogy a békeiséget hirdesse, / Hogy az elveszett ju - hot megkeresse, / Hogy az ördögnek dolgát elrontsa, / Hogy értem drága vérért kiontsa.
4. Ó, Isten, hozzám kötéd így magadat, / Hogy értem küldéd világra Fiadat, / Sok gonoszságom nem tekintetted, / Veszendő sorsom szí - vedre vetted. / Nem gondolál szent gyönyörűségeddel, / Csak azzal, hogy jót tégy ellenségeddel; / Csuda, hogy annak Istene lettél, / Ki - nek teljességgel nem kellettél.
5. Már megítélted szegény lelkem perét, / Rám árasztottad szerelmed tengerét; / Végét nem érem én e mélységnek, / Angyalok is csak rebegnek ennek: / Ó, nagy szeretet, melyhez hasonló nincs! / Ha lett volna még Istennél nagyobb kincs, / Nem tartózkodott volna iránta; / Ez volt a legtöbb; nékem ezt szánta.
6. E kedves vendéget már mint fogadjam? / Dávid Fiának immár mimet adjam? / Ha nincs a vendégházakban helyed, / Ímhol van szívem, itt hajtsd le fejed. / Hagyd ott a barmot, jászolt és istállót, / Hadd nyerjelek meg, mennyből hozzám szállót! / Itt szállj, galam - bom, karjaim készek, / E száraz fán vár egy üres fészek.
7. Kereslek, Uram, engem te is keress; / Szeretlek, tudod, ó, hát te is szeress! / Tedd egy szívvé szívemet szíveddel, / Ejts rabul engem hívó szemeddel. / Vonj, hogy Atyádhoz általad mehessek, / Élj ben - nem, benned hogy én is élhessek! / Ó, Uram, tőled hová mehetnék? / Elveszném, tiéd ha nem lehetnék.

1. Ez nap né - künk di - csé - re - tes nap,
 Bi - zony, vi - gas - ság - nak nap - ja,
 És üd - vös - ség - nek bi - zo - dal - ma,
 Mert szü - le - tett ez nap né - künk mi vált - sá - gunk - ra
 A Krisz - tus Jé - zus, Is - ten - nek Fi - a.
Refr.
 Á - ron - nak vesz - sze - je meg - vi - rá - go - zék,
 Tisz - ta szűz - től gyer - mek szü - le - ték,
 Meny - nye - i ki - rá - lyul né - künk a - da - ték,
 Krisz - tus Jé - zus - nak ne - vez - te - ték.

2. Ez Gyermekek volt a megígért mag
 A mi első atyáinknak,
 Ádám atyáinknak, Ábrahámnak,
 Kiben minden nemzetségek megáldatnának,
 Örök életre feltámadnának.
Refr. Áronnak vesszeje megvirágozék...
3. Megtörtéték e Gyermekek miatt
 Az ördögnek nagy hatalma,
 A halál, ördög, bűn országa;
 Megnyitatték mennyországnak erős kapuja:
 Istennek kedve mireánk szálla.
Refr. Áronnak vesszeje megvirágozék...
4. Nincsen immár semmi félelmünk
 A mi nyomorúságinktól,
 Bűntől, haláltól, kárhozattól,
 Sem a Mózes törvényének kemény átkától,
 Ördögnek rajtunk nagy bosszújától.
Refr. Áronnak vesszeje megvirágozék...
5. Hálát adjunk az Úr Istennek,
 Atya-Fiú-Szentléleknek,
 És örüljünk mind e Gyermekeknek;
 Nagy örömet az angyalok nekünk hirdetnek,
 Dicsérvén Istent, így énekelnek:
Refr. Áronnak vesszeje megvirágozék...

1. Jer, di-csér-jük e szent na-pon a mi U-run-kat.

Bizony méltó di-csé-re-tünk-re, nagy tisztesség-re.

Mert szü-le-tett ez nap né-künk üd-vös-ség-ünk-re.

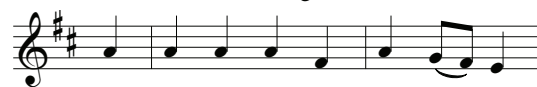
2. Vigasságnak és örömnak ez a nagy napja,
Min örülnek mind az angyalok, no azért mi is
Adjunk hálát e gyermeknek mint mi Urunknak.
3. Atya Isten ő szent Fiát nem azért küldé,
E világot hogy megítélje és elveszítse,
De megtartsa, szabadítsa és üdvözítse.
4. Bizonyosságul e világra azért születék,
Hogy azok, kik teljes lélekkel őbenne hisznek,
Örök életet várjanak, Istent nézhessék.
5. Azért higgyen minden ember Jézus Krisztusban,
Mert kik bíznak Ő érdemében, születésében,
Nem kárhoznak el, sőt véle örülnek mennyben.
6. Ő, te, áldott Üdvözítő, Úr Jézus Krisztus,
Hálát adunk e nap tenéked, és kérünk téged,
Tieidet magas mennyből hogy megtekintsed.
7. Adjad nekünk ajándékul te Szentlelkedet,
Hogy örökké vallhassunk téged, és dicsérhessünk;
Holtunk után mennyországban téged láthassunk.
8. Dicsértessék Szentháromság e mai napon,
Atya, Fiú és a Szentlélek: egy bizony Isten;
Dicséretet néki mondjunk örökké. Ámen.

1. Jöjj, Is - ten né - pe, áld - juk őt,

A min - den - ség U - rát,

Ki - tár - ta a menny aj - ta - ját,

El - küld - te szent Fi - át,

El - küld - te szent Fi - át.

2. Jön Atyja szívéről közénk, / És gyengén, szegényen
Ott fekszik kicsiny gyermekként / A jászolbölcsőben,
A jászolbölcsőben.
3. Letette minden hatalmát, / Erőtelenné lett,
Felvette szolgáló formáját, / Ki mindent teremtett,
Ki mindent teremtett.
4. Mily csodálatos változás: / Az Úr szolgálává lett!
Ő alászállt, mást felemelt, / Áldd őt, Istenedet,
Áldd őt, Istenedet!
5. Kitérta újra minekünk / Az Éden kapuját;
Az út szabad, beléphetünk. / Ó, áldd az ég Urát,
Ó, áldd az ég Urát!

1. Csil-lag - fé - nyes éj - sza - kán An - gyal - szó - zat
hang - zik, Bet - le - hem - nek pusz - tá - ján, Hol
pász - tor - nép ta - nyá - zik: Pász - to - rok, ne
fél - je - tek, Ví - gan ör - ven - dez - ze - tek, Mert
föld - re jött, kit el - kül - dött Az Úr, az Is - ten
nék - tek: A ti üd - vös - ség' - tek!

2. Hideg jászol szalmáján / Égi gyermek alszik,
Körülötte szállásán / Halk ének hangja hangzik:
Imádják a pásztorok, / Tiszta szívű jámborok.
Örvendeznek, hálát zengnek / Az Úr nagy jóvoltáért,
Egyszülött Fiáért.
3. Csillag támad Keleten, / Látják gazdag bölcsek.
Útra kelnek serényen, / És velük drága kincsek.
Meglelik a Gyermeket, / Kit a csillag hirdetett;
Imádattal, ajándékkal / Előtte térdre hullnak,
S hódolnak mint Úrnak.

4. Menjünk mi is jászlához / Örvendező szívvel,
Boruljunk le lábához / Mély hódolattal, hittel!
Isten ő és Megváltó, / Atyánál közbenjáró.
Nem félelmes: nyájas, kedves. / Mint kisgyermek jött
hozzánk,
Biztatón mosolyg ránk.
5. Karácsonynak ünnepén / Hangozzék víg ének!
Mindenütt a földtekén / Ezt zengjék ifjak, vének:
Dicsőség az Istennek, / Békesség az embernek!
Az éj elmúlt, a fény kigyúlt, / Az Isten gyermekké lett,
Nála az üdv s élet!

» *Te pedig, efrátai Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izráelen. Származása visszanyúlik a hajdani időkbe, a távoli múltba. (Mik 5,1)*

1. Itt ál - lok já - szo - lod fe - lett,
El - jöt - tem, el - hoz - tam neked,
ó, Jé - zu - som, sze - rel - mem,
a - mit ke - zed - ből nyer - tem;
Vedd el - mém, lel - kem és szí - vem,
Hadd ad - jam né - ked min - de - nem,
Hogy ked - ves lé - gyek né - ked!

2. Nem éltem még e föld színén: te értem megszületté; / Még rólad mit sem tudtam én: tulajdonoddá tettél; / Még meg sem formált szent kezed, / Már elváltasz engemet, / Hogy társam légy e földön.
3. Halálban, éjben vártam én: fölkel a nap rám véled. / Terólad ömlik rám a fény: a béke, boldog élet, / A Lélek ékességei; / Belőlük hitnek mennyei / Szép tisztasága árad.
4. Csak nézlek boldog szívvel, és nem győzlek nézni téged, / Szóm és erőm mind oly kevés, hogy elmondhassa néked: / Bár felfoghatna tégedet / Az emberszív és ismeret, / Hogy megfejthesse titkod!
5. Megváltóm, egy kérésemet nem vetheted meg nékem: / Hogy szívem mélyén tégedet hordozhatlak, remélem, / És bölcsőd, szállásod leszek; / Jövel hát, tölts el engemet / Magaddal: nagy örömmel!

1. Is - ten - nek szent Fi - a Em - ber vált - sa - gá - ra
El - jött a vi - lág - ra Szol - ga - i for - má - ba',
Hogy minket megtart - son, Bűn - től sza - ba - dít - son.

2. Még ma is jön hozzánk, / Ma is áldást hoz ránk.
Tanít kegyelméből, / Hogy megtérjünk bűnből,
Tévelygést elhagyjunk, / Igazságban járjunk.
3. Kik őt nem szégyenlik, / De örömmel veszik,
Valóságos hittel, / Igaz reménységgel:
Azokat megtartja, / Bűnből feloldozza.
4. Kik hitben megállnak, / Szolgálván az Úrnak
Jó igyekezetben, / Isten tetszésében,
Azok nagy örömmel / Költöznek innen el.
5. Újra el fog jönni, / Ítéletet tenni,
Amikor a holtak / Porukból támadnak,
És állnak eléje, / Hogy őket ítélje.
6. Jézus, szánj meg minket, / Készítsd el szívünket
Józan vigyázásra, / Boldog távozásra,
Hogy hitben halhassunk, / És öröme jussunk.

1. Ó, jöj - je-tek, hí - vek, ma lel - ki nagy ö - röm - mel,
A já - szol - hoz Bet - le - hem - be jöj - je - tek el!
Meg - szü - le - tett az an - gya - lok ki - rá - lya:
Ó, jöj - je - tek, i - mád - juk, Ó, jöj - je - tek, i - mád - juk,
Ó, jöj - je - tek, i - mád - juk az Úr Krisz - tust!

2. Az életnek szent Ura, dicsőség Királya
Itt fekszik a jászol mélyén nagy szegényen.
Nagy dicsőséges, szent és örök Isten!
Ó, jöjjetek, imádjuk, Ó, jöjjetek, imádjuk,
Ó, jöjjetek, imádjuk az Úr Krisztust!
3. Ti angyali lelkek, ma zengjétek az Úrnak
És vigadva örvendjétek, buzgó hívek!
A magas mennyben dicsőség Istennek!
Ó, jöjjetek, imádjuk, Ó, jöjjetek, imádjuk,
Ó, jöjjetek, imádjuk az Úr Krisztust!
4. Úr Jézus, ki ez napon érettünk születél,
Csak tégedet illet szívünk tisztelete!
Isteni Gyermekek, testet öltött Ige!
Ó, jöjjetek, imádjuk, Ó, jöjjetek, imádjuk,
Ó, jöjjetek, imádjuk az Úr Krisztust!

1. Hadd zeng - jen é - nek - szó, Fel, é - gig uj - jon -
In dul - ci iu - bi - lo, Hadd zeng - jen é - nek -
gó, Já - szol - á - gyon szuny - nyad Az
szó, é - des Meg - vál - tó, Ott fény - lik ő, az
új nap, Kit vár - va vár - tunk rég.
Kez - det ő és vég, Kez - det ő és vég.

2. Mint gyenge gyermek ő / E bűnös földre jó.
Várva várlak téged, / Te mennyből érkező.
Hozz vigaszt, békességet! / Úr Jézus, itt e szív:
Térj be, egyre hív, / Térj be, egyre hív.
3. Ó, lelkem, áldva áldd / Megváltód irgalmát!
Vádolt bűnöd átka, / A poklok mélye várt,
De Jézus, im, kitárta / A mennynek ajtaját,
S üdvösséget ad, / Üdvösséget ad.
4. Új ének merre cseng? / Az égi fényben fent
Kél a halleluja, / És ujjong minden szent,
És szól a hárfa húrja, / Az angyalének zeng,
Bár ott lennék fent, / Bár ott lennék fent!

1. Halld, mint zeng az e - gész ég: „A Ki - rály - nak

di - cső - ség! Bé - kes - ség a föl - dőn lenn,

Is - ten - től jó ke - gye - lem.” Né - pek, ör - ven -

dez - ze - tek! Vissz - han - goz - zák a meny - nyek!

Hir - des - se a ter - mé - szet: Krisz - tu - sunk meg -

szü - le - tett! Halld, mint zeng az e - gész ég:

„A Ki - rály - nak di - cső - ség!”

2. Krisztus, kit az ég imád, kié az egész világ,
Mikor az idő eljött, embertestbe öltözött.
Istent szemünk testben lát, dicsérjük e nagy csodát!
Mennyből földünkre jött el Jézusunk, Immánuel!
Halld, mint zeng az egész ég: „A Királynak dicsősége!”

3. Dicsőség! Ő a Király, békeesség és igazság,
Éltető világosság, bűneinkre gyógyírt ad.
Kisgyermek lett érettünk, született, hogy élhessünk,
Porból hogy feltámasszon, s újjászületést adjon,
Halld, mint zeng az egész ég: „A Királynak dicsősége!”

szöveg: P. Gerhardt, 1667 | fordítás: Áprily L.
dallam: *Quem pastores laudavere*, latin-német ének, 14. sz.

417

1. Jöj - je - tek Krisz - tust di - csér - ni,

Bí - zó szív - vel hoz - zá tér - ni,

É - ne - kek - kel zeng - ve kér - ni,

Krisz - tus né - pe, jöj - je - tek.

2. Bűn, pokol már búban éljen, / Ördögöt hadd ölje szegyen,
Üdvösségünk szent ölében / Már levetjük mind a bűt.
3. Küldte Őt az Úr kegyelme / Öröklétre, győzelemre,
Hogy szívünket felemelje / Boldogságos ég felé.
4. Irgalommal szánva minket, / Nagy jósága ránk tekintett,
Ördögcsalta bús szívünket / Mennymagasból látni jött.
5. Áldott óra, boldog óra, / Nagy hitünknek meghozója,
Ajukunk zengő hálaszóra / Nyílik, édes Jézusunk.
6. Jászol - ölben drága Gyermekek, / Ég felé vigyen kegyelmed,
Hol dicsérve énekelnek / Édes hangú angyalok.

1. Szi - vünk víg - ság - gal ma be - telt,
Az i - gaz - ság fé - nyes nap - ja:

Mert í - gé - ret sze - rint fel - kelt
Új - tes - ta - men - tum - nak pap - ja

Is - ten - fé - lők szá - má - ra
El - jött, kit sok szent vá - ra.

Jé - zus Krisz - tus ra - gyog már rám,

kit pró - fé - ták lát - tak ré - gen,

Fény - lik, mint szép nap az é - gen.

2. *Próféta*, kinek nincs mása, / Jött hozzánk, hogy népét lássa,
Bölcsességre oktassa;
A *Főpap* jött, hogy áldozzon, / Tiszta szívet, lelket adjon,
Világ bűnét elmossa;
Eljött s meglétt a szenteknek, felkenteknek fejedelme,
Királya, fő segedelme.

3. Légyek benned, te énbennem, / Jézus, engedj hozzád mennem,
Ha te is hozzám jöttél;
Adjad: légyek a te híved, / Essék meg rajtam hű szíved,
Ha kegyelmedbe vettél,
Mert nincs más kincs, mely hűségés híveiddel jót tehetne,
Boldogságot szerezhetne.

szöveg: Simon J., 1931
dallam: Eger, 1855

1. Di - cső - ség mennyben az Is - ten - nek!
Di - cső - ség mennyben az Is - ten - nek!

Az an - gya - li se - re - gek ví - gan így é - ne - kel - nek:

Di - cső - ség, di - cső - ség Is - ten - nek!

2. Békesség földön az embernek! / Békesség földön az embernek! /
Kit az igaz szeretet a Jézushoz elvezet, / Békesség, békesség em -
bernek!
3. Dicsérjük a szent angyalokkal, / Imádjuk a hű pásztorokkal! / Az
isteni Gyermecket, ki minket így szeretett, / Dicsérjük, imádjuk és
áldjuk!
4. Ó, Jézus! Ne vess meg bennünket, / Hallgasd meg buzgó kérésün -
ket! / Jászolodnál fogadjuk, hogy a vétkeket elhagyjuk, / Ó, Jézus, ne
vess meg: hallgass meg!
5. Dicsőség az örök Atyának / És értünk született Fiának, / Mind -
kettő Szentlelkének, áldások kútfejek: / Dicsőség, dicsőség Is -
tennek!

1. Di - cső - ség a ma - gas men - nyek - ben
Is - ten - nek és it - ten a - lant,
A föl - di a - la - csony he - lyek - ben
Bé - kes - ség és jó - a - ka - rat!
Így é - ne - kel - nek az Is - ten - nek
Az é - gi ka - rok, buz - dít - ván
Az é - lő - ket, kik ör - ven - dez - nek,
Ez é - nek - lést meg - ú - jít - ván.

2. Dicsőség, dicsőség az égben / Istennek, ki úgy szerette
E világot, hogy szegénységben / Szent Fiát eleresztette,
Hogy minket, gyarló halandókat, / Kiket szomorú fogságba'
Tart vala a bűn mint rabokat, / Helyheztesen szabadságba.
3. Jövel, fogadd el te magadnak / E szívet, és lakozz ebben;
Ez az, amit adhatnak s adnak / Híveid legszívesebben
Azért a csuda szeretetért, / Amelyet hozzánk mutattál,
Midőn a mi már vesztére tért / Lelkünkért alászállottál.
4. Szülj újjá, értünk ma született / Jézusunk, a te Lelkeddel
Ezen a néked szenteltetett / Ünnepepon, s kegyelmeddel
Úgy igazgass és bírij bennünket, / Hogy nyomdokid követhessük,
És e mi földi életünket / Mennyeivel cserélhessük.

» Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa. (Jn 3,16–17)

1. Ör-vend-je-tek, ke-resz-tyé-nek,
Az üd-vös-ség Is-te-né-nek

Nyíl-ja-tokmeg, nyelv-ek és szí-vek,
Mond-ja-tok ál-dást, min-den hí-vek!

Fel-vál-ta-tott nagy ö-röm-mel

A ha-lál-tól va-ló fé-le-lem,

Mit vég-he-tet-len ér-dem-mel

Meg-győz az is-te-ni ke-gye-lem.

2. A Megtartó ma született, / Az örök Isten emberré lett,
És ma visszaszeresztetett / Az igazság s elvesztett élet.
Kiküldé szerelmes Fiát / Istenünk a teljes időben,
Hogy a kezes a bűn díját / Fizesse s szenvedje testében.

3. Ó, imádandó titkai / Ama békesség tanácsának,
Ó, nagyhatalmú dolgai / A menny és föld szabad Urának!
Aki által teremtetett / S lett minden serege az égnek,
Az Ige testté született, / Személye az egy Istenségnek.
4. Ennek örülnek az egek, / A mély titkon elcsudálkoznak,
Hirdetik angyalseregek / Jézust, s előtte leborulnak.
A Magasságot tisztelik, / A földön békességet zengnek,
És ünnepnappá szentelik / Megjelenését az Istennek.
5. Áldom én is szent nevedet, / Én királyom, szenteknek szentje,
És vígan ülöm ünneped, / Ó, Jézus, Istennek felkentje!
Magasztalom Felségedet / És imádlak szent félelemmel,
De egyszerűs mind szerelmedet / Megölelem igaz hittemmel.

» *Az angyal pedig ezt mondta nekik: Ne féljetek, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. (Lk 2,10-11)*

422 szöveg: Batthyány-graduál, 17. század eleje
dallam: Debrecen, 1774

Ka - rá-csony ün - ne - pé - ben, Ka - rá-csony
Mert Is - ten ő szent Fi - át, Mert Is - ten
ün-ne-pé - ben Ör - ven - de-zünk szí-vünk-ben,
ő szent Fi - át Ad - ta meg né-künk test - ben,
Ki az ő né - pét Meg-sza-ba-dí - tá a bű-nök-től,
És a ré - gi kí-gyó - tól meg - men - té,
Né - künk a di-cső - sé - get meg - nye - ré:
Lé - gyen di - cső - ség Ki - rá-lyunk - nak
Most és mind - ő - rök - ké!

423 szöveg: Fejes I., 1903
az előző dallamra

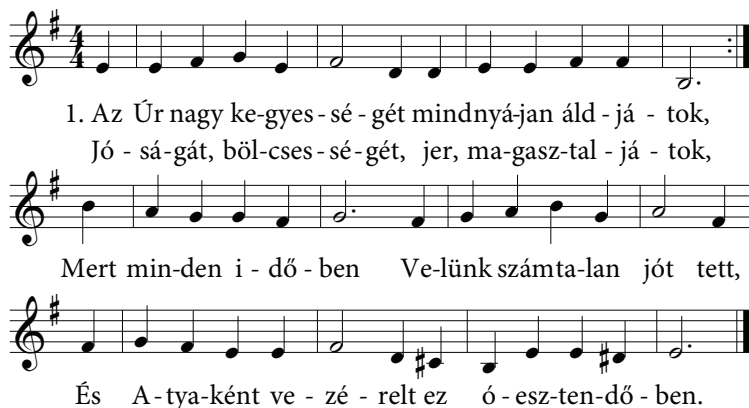
Dicsőség az Istennek, / Dicsőség az Istennek / Fenn a magas egekben! /
Jóakarát, békesség, / Jóakarát, békesség / Az emberi szívekben! / Zeng-
jen a hála, / Mert földre szállt az ég királya! / Szeretet és igazság jön
vele, / Kezében a szabadság fegyvere, / Nyissatok hát előtte szívet, / Ti,
megváltott hívek!

Óév, újév – Jézus Krisztus a kezdet és a vég

Ajánlott zsolnárok és dicséretetek: 8, 81, 90, 91, 121, 289, 298, 628, 800.

szöveg: P. Eber, 1580 körül | fordítás: Kis J., 1811
dallam: Lyon, 1557 (Várj, ember szíve)

431

1. Az Úr nagy ke-gyes - sé - gét mindnyá-jan áld - já - tok,
Jó - sa-gát, böl-cses - sé - gét, jer, ma-gasz - tal - já - tok,
Mert min - den i - dő - ben Ve-lünk számta - lan jót tett,
És A - tyá - ként ve - zé - relt ez ó - esz - ten - dő - ben.

2. Ő volt, ki szent ígését köztünk megtartotta,
Ifjak, vének elméjét világosította,
Táplált kicsinyt, nagyot; Csapásoktól megvédett,
Nyugalmat, békességet hazánkknak ő adott.
3. Ez új évben is minket te támogass, szeress!
Gyógyítsd meg sebeinket, Szentlelkeddel vezess!
Hitben, szeretetben Adj állhatatosságot,
És majdan boldogságot az örök életben.

1. Is - mét e - gyik esz - ten - de - je,
Is - ten - től ki - mért i - de - je
Te - lék el a mu - lan - dó - ság - nak:
Az é - gi tes - tek ó - rá - ja
Le - foly - ván, lett új pél - dá - ja
A kö - zös vál - to - zan - dó - ság - nak;
El - múlt vé - ge, mint kez - de - te,
Már van csak em - lé - ke - ze - te.

2. Boldog, ki csendes lélekkel, / És nem könnyező szemekkel
Tekinthez vissza folyására,
Ki ha magát megkérdezi, / Belső örömmel érezi,
Hogy szolgált ez jobbulására,
Hogy ment mind az ismeretben / Előbb, mind a szeretetben.
3. Boldog, kinek nem kell szánni / Elvesztett idejét, s bánni
Megbecsülhetetlen óráit,
Kinek hív emlékezeti / Elébe nem helyezett
Helyrehozhatatlan hibáit,
Ki az időt megbecsülte, / A hivalkodást kerülte.
4. Tökéletességnek Atyja, / Az öröm szívemet hatja,
Valahányszor azt elgondolom,
Mely sok jókat vettem tőled! / De elrejtőzném előled,
Ha meg másrésről megfontolom:
Azokkal mily rosszul éltem, / Elvesztegetni nem féltém.
5. Minthogy azért te teheted, / Véghez egyedül viheted,
Hogy a jót akarjam és tégyem:
Engedd, hogy a múlt esztendődet / Mint már vissza nem jövendődet
Magamnak tükörül felvégyem;
A jót benne követhessem, / A rosszat elkerülhessem.

» Akik azt mondják: „Ma vagy holnap elmegyünk abba a városba, és ott töltünk egy esztendődet, kereskedünk és nyereséget szerzünk”, azt sem tudják, mit hoz a holnap. Mert a ti életek olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik. Inkább ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja, akkor élünk, és ezt vagy azt fogjuk cselekedni. (Jk 4,13–15)

1. Az esz - ten - dő for - du - ló - ján

Ösz - sze - gyűl - tünk mind ez ó - rán;

A - lá - zat - tal le - bo - ru - lunk hál' - a - dás - ra,

Min - den - tu - dó szí - ned e - lőtt szám - a - dás - ra.

2. A múltó év minden napja / Kegyelmedet megmutatja: / Testi-lelki bajainkban gyógyítottál, / A halálnak karjaitól oltalmaztál.
3. A mezőket te ruházod, / Ég madarát te táplárod; / Nem engedtl elpusztulni árván minket, / És megadtad mindennapi kenyerünket.
4. Könnyeinket száríttgattad, / Homlokunkat simogattad; / Ha tévedtünk, a jó útra rátereltél, / Ha elestünk, irgalmasan fölemeltél.
5. Hálásan hát megfogadjuk, / Hogy törvényed el nem hagyjuk. / Új esztendő minden napján légy mellettünk, / Kísértéstől, bűn törétől óvjad lelkünk!
6. Ha majd eljön a végóra, / Ajkunk nyílik búcsúszóra, / Hazatérő lelkünket te vidd magaddal / Oda, hol nincs nap, sem éj, csak örök hajnal!

1. Meg - szü - le - tett a mennye - i Ki - rály,

Üd - vö - zít - ő - nek kit mond az an - gyal.

Új esz - ten - dő - ben mi vi - gad - junk,

Szü - le - tett Jé - zust mi i - mád - juk!

2. Régen megírták ezt a próféták, / Hogy fiat szül majd egy nemes virág:
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
3. Szűz Máriától gyermek születék, / De Szentlélektől ő fogantaték:
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
4. Nagy hatalmas lett e kisded gyermek, / Megtöretének sok ellenségek:
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
5. Győzedelmet vett a kárhozonon, / Győzedelmet vett örök halálon:
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
6. Nincsen a bűnnek hatalma rajtunk, / Kiknek e gyermek lészen oltalmunk:
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
7. Adjunk nagy hálát az Úr Istennek / És üdvözítő Jézus Krisztusnak:
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
8. Dicsőíttessék a Szentháromság, / Adja minékünk szent ajándékát:
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!

435 szöveg: Túrmezei E.
dallam: népi gyűjtés, Felsőseged (Somogy m.)

1. Új esz-ten-dő vir-ra-dott, fé-nyeshaj-nal tá-ma-dott,
Jöt-tünk Jé-zust ál-da-ni, új kö-szön-tőt mon-da-ni.

2. Napokat és éveket boldoggá csak ő tehet,
Nincsen élet kívüle, nincsen öröm nélküle.
3. Ha nevében indulunk, velünk lesz a mi Urunk,
Nyomdokában járhatunk, tőle áldást várhatunk.

436 szöveg: Keresztesi J., Debrecen, 1806
dallam: G. Franc, Strasbourg, 1545 (65. zsoltár)

1. Ö-rök Is-ten, ki-nek esz-ten-dők
Je-len van-nak múl-tak, jö-ven-dők
Nin-cse-nek lé-ted-ben,
Egy te-kin-té-sed-ben;
Min-ket pe-dig, mi-helyt szü-le-tünk,
Már a ko-por-só vár,

A bűn mi-att le-foly é-le-tünk,
A ha-lál ve-lünk jár.

2. Ó, mely sokan elaluvának / A múlt esztendőbe!
Kik nálunknál jobbak valának, / Szálltak temetőbe,
Minket pedig, kegyelmes Atyánk, / Eddig takargattál,
S ez új esztendőt derítvén ránk, / Erre eljuttattál.
3. Uram, a te Lelked ereje / Vélünk ily jót tégyen,
Hogy jókedvednek esztendeje / Ez az új is legyen;
Atyai karoddal forgassad / A mi dolgainkat,
Dicsőségedre igazgassad / Minden szándékinkat.
4. Adj minékünk megújult szívet / És új indulatot,
Tehozzád mindenekben hívet / És szent akaratot.
Újítsd meg rajtunk a te képed, / Mely áll szent életben,
Hogy lehessünk választott néped, / Élven szeretetben.
5. Ez esztendőt testi jókkal is, / Uram, koronázzad,
A szükséges mulandókkal is / Házunk felruházzad;
Földünket bő gyümölcsözéssel / Munkálkodásunkra
Áldd meg, hogy szükséges terméssel / Szolgáljon javunkra.
6. Kegyelmed s áldásod újítsad / Te szent Egyházadon:
Közelebbről azt szaporítsad / Itt lévő nyájadon.
Gátold hazánkban áradását / A sok gonoszságnak,
Fordítsd el eshető romlását / Nemzetnek, országnak.
7. Tekintsd meg a szűkölködőket, / Légy az árvák Atyja,
Vigasztalja a kesergőket / Szád édes szózatja,
Kik betegágyukban szenvednek, / Vidámitd lelküket;
Ínségükben kik könyörögnek, / Add meg kérésüket!
8. Végre, midőn mind megavulunk / Az esztendeinkkel,
Egymás után mi is elmúlunk / Emlékezetinkkel:
Uram, sorsunkon könyörölvén, / Vigy a dicsőségbe,
Minden bűnünket eltörölvén, / Újíts meg az égbe!

1. Úr Is - ten, ki min - ket
Ez új esz - ten - dő - vel
sok ál - dá - sid - dal töl - tél be,
jó ked - ved ne sza - kaszd fél - be!
Áldd meg kez - de - tét s vé - gét en - nek,
Hogy mi - dőn nap - ja - i le - men - nek,
Mond - has - suk: Di - cső - ség Is - ten - nek!

2. E gyülekezeten, mely e helyre telepedett,
Könyörülj, Úr Isten, bővítsd rajta kegyelmedet,
Áldd meg nagyjait, kicsinyeit,
Mind köz-, mind tanácsos rendeit;
Töröld el a sírók könnyeit!
3. Adj vidám órákat, ha nekünk azt jónak látod,
Békességes túrést, ha vessződöt ránk bocsátod;
Ha több esztendőt nem számlálunk,
S ma vagy holnap innen megválunk:
Add, hogy legyen boldog halálunk!

1. Áld - juk a nagy Is - ten jó - sa - gát,
Ma - gasz - tal - juk ir - gal - mas - sa - gát;
Szí - vünk - ből szánk é - ne - kel - jen,
Di - csé - re - té - vel bé - tel - jen
E mi ke - gyel - mes jó A - tyánk - nak!

2. Mert megújítja esztendőnket, / Meghosszabbította időnket,
Virrasztván új szakaszára / És e nappal új napjára
Világi rövid életünknek.
3. Teremts új szívet hát mibennünk, / Hogy lehessen elődbe
mennünk,
És nálad kedvet találjunk, / Boldog napokat számláljunk
E felderült új esztendőben.
4. Lelki s testi áldások Atyja, / Egeidnek gazdag harmatja
Szálljon mennyből híveidre, / Tulajdon teremtesidre,
Kik téled várnak minden jókat.
5. A Jézusért, közbenjárónkért, / Mi egyetlenegy szószólónkért
Légy kegyelmes, kérésünket, / Halld meg esedezésünket,
Kik rád bízunk minden ügyünket.

439 szöveg: Batthyány-graduál, 17. század eleje
dallam: Debrecen, 1774

Ez esz-ten-dőt meg-áld - jad, Ez esz - ten -
Bő - ség - gel é - ke - sít - sed, Bő - ség - gel

dőt meg-áld - jad Ke - gyel-med-ből, Úr Is - ten!
é - ke - sít - sed, Te szent fel - sé - ges Is - ten!

Té - ge-det áld-nak, Kik la-koz-nak e földnek szí-nén;

És a pusz-ta he-lyek is bő - ség - gel,
Hal - mok á - hí - to-zód - nak víg kedv - vel;

Bol - dog, kit ma - gad - nak vá - lasz - tál,

Si - on - nak ki - rá - lya!

440 szöveg: Budai É., Debrecen, 1806
az előző dallamra

Ez esztendőtd aldással, / Ez esztendőtd aldással, / Koronázd meg, Úr Isten, / Hogy víg hálaadással, / Hogy víg hálaadással / Dicsérje neved minden. / Tetőd jőnek / Kedves napjai az időnek; / Nyújts hát, kérünk, bőséget kezeddél, / Tőlünk a békességet ne vedd el; / De midőn megtartod testünket, / Ne hagy el lelkünket!

Vízkereszt ideje – Jézus Krisztus messiási küldetése

Ajánlott zsoltárok és dicséretok: 19, 45, 72, 222, 242.

szöveg: Debrecen, 1560
dallam: Debrecen, 1778 441

1. Di - csér-jük Is - tent e ma - i na-pon,

Nagy tisz - ta szív - vel a mi U-run-kat.

Új esz-ten-dő - ben mi vi-gad - junk,

Szü - le-tett Jé - zust mi i-mád - junk!

2. Ím, hozzánk küldte szentséges Fiát, / Anyjának választotta Máriát.
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
3. Ím, a három bölcs csillagot látott, / És ő szívében így gondolkodott:
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
4. Menjünk, keressük és megtaláljuk, / Mennynek Királyát ajándékozzuk.
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
5. Egyik bölcs fénylő, tiszta aranyat, / E nagy királynak ajándékozott.
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
6. Második kínált drága kenetet, / Mellyel Megváltónk teste kenetett.
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
7. Illatos tömjént nagy tisztességgel, / A harmadik bölcs nyújta bőséggel.
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!
8. Adjunk nagy hálát az Úr Istennek, / Atyának, Fiúnak, Szentléleknek.
Új esztendőben mi vigadjunk, / Született Jézust mi imádjuk!